

Ulykken er ikke
sygdom og død eller
voldsom forvandling.
Angsten går langt over
tankens yderste grænse.
Ubemærket og farlig som
celler der vokser
lever den i dig og næres
af hverdag og vane.
Ansigter smelter og
løser sig op hvis du ikke
undgår at krænke dem med
dine vidende øjne.
Spejlene vil ikke bruges du
må ikke kende
det som de spejler når
mørket og stilheden kommer.
Stuen du bor i har tynde og
fældende vægge
hårde korte tonefald
rammer som piske.
Ingen forsoning er mulig
gennem hans øjne
stirrer de voksne som ved
du har set de er bange.

(Angst 2 s. 47, De voksne, 1969)